

BAKA ISTVÁN VERSEI:

1514

*Hol arcomat megmerítettem
virradatkor, bedőlt a kút.
Tükörképem most lenn, a földben,
siratja az elhanyagolt falut.*

*Szelek pályáján messze kószál
sorsomtól elkötött lovam.
Bűjdosni így is jó leszek már
és Istenként asszonytalan.*

*De nem görbitem vissza mégsem
az enyéremtől sáros kaszát.
Inkább dobom a gabonába:
hullása termő bánatát!*

*Megyek toportyánnak, bokornak,
míg embergúnyám lelkemig szakad.
Megyek — s füvekkel, fákkal megosztom
növényé torzult árnyamat.*

INGEMET VARRJÁK

*A zivatar ezernyi túje
kihímezi a réteket.
Kinek készítik e palástot —
elhagyja Isten az eget?*

*Vagy sebet ütnek s nemsokára
ezer pipacsból vérzik el
a táj? Ki öleti virágba
viharok sortúzeivel?*

*Tű szaporáz — ingemet varrják:
golyó kopog — gyilkoltatom.
De csontjaimnál is fehérebb
esők mosdatta holnapom.*

DAL

*Ó, virradati rétek:
átizzadt, szürke ingem,
kiterített magányom!
Hová vezettek engem?*

*A rengeteg szívébe,
mely őzekkel dobog,
de minden levélre se
kéklő farkastorok?*

*— Vissza az éjszakába.
A sötét ég alatt
te vonszolod a Holdat,
mint vasgolyót a rab.*

Vanya György:

Kö

Kölyök német juhászkutya volt, abból a fajtából való, amelyik mindig a gazdája körül nyargalászik.

Még negyvenötben, vagy tán negyvennégyben történt, amikor Pista bá' rátalált a hátrában. Talán valami tiszt hagyta el a nagy kavarodásban.

Kölyök akkor még csak tacs-könyi kutya volt, nagyokat morgott Pista bá' füttventetéseire. De amikor előkerült egy darab kenyér a szalonna melől, abbahagyta a morgást. Hátsó lábain ülve, kihégyezett fülekkel figyelt a széles otrombán nagy karimájú kalapos emberre. Aztán Pista bá' dobott neki egy darab kenyéret. Kölyök megszagolta, hosszan, sokáig, majd hirtelen bekapta, és ismét csak ült, várt kihégyezett fülekkel.

Hogy többet nem kapott, el-

Itt mar
val. Me
költözz
gyen v
gyon jó
őreg cs
zelebb
falu ma
lakott.
Kette
Ha nag
a kocsi
Kölyök
lomba.
tett be
szokott
a gazdá
Szóva
ta bá'
jük föl
hetven,
hús f
már vi
De az
makaes
dombor